

Lid til deres Disposition. Dersom de anvendte noget af denne til at studere dette Spørgsmaal og se det i Forbindelse med andre familieretlige Spørgsmaal og undersøge den virkelig meget store Literatur, der allerede foreligger om denne Sag, da vilde det muligen være nok saa gavnligt som at underſkrive Adresser. At der virkelig er meget grove Misforſtaeſer med Hensyn til dette Forſlag, slutter jeg ikke af Kvindernes Adresse, thi deri ſtaar ikke Noget om dette, men jeg slutter det af den Behandling, Sagen har faaet i Preſſen, som er en meget tarvelig Behandling. Jeg tror ikke, det er mere end eet eller to Blade, der overhovedet have beſtæftiget sig med denne Sag, men det, der er ſtrevet i diſe Blade, er galt Alſammen. Jeg har ſaaledes ſet paſtaaet af et Organ, at det, ſom dette Forſlag ſkulde gaa ud paa at gennemføre, var Særeie for den gifte Kvinde herefter, men det er aldeles urigtigt. Jeg har ogsaa ſet, jeg tror, det var i det ſamme Blad, paſtaaet, at, naar denne Lov kom ud, vilde Kvinden kunne paatage ſig almindelige perſonlige Forpligtelſer, ſom hun ikke nu kan paatage ſig, men det er ogsaa aldeles urigtigt. En gift Kvinde vil efter denne Lov ligesaa lidt kunne paatage ſig nogen almindelig Forpligtelſe, ſom hun nu kan gjøre det. Jeg har ſet anført, at, naar en gift Kvinde vilde komme ind under denne Lov og vilde ſikre ſig det juridiske Beviſ for, at hun havde opfyldt de Betingelſer, ſom denne Lov kræver, behøvede hun blot at føre en lille Bog over den Fortjeneste, hun havde havt, ſaa ſkulde det være det Afgjørende. En ſaadan Bog gjælder til Mandſbed; den har ikke Spor af Betydning, naar der bliver Tale om dette Spørgsmaal for Retten. At hun der kommer med en Bog, i hvilken hun har ſtrevet op, hvad hun har tjent, beviſer ikke det Allermindſte om, hvorvidt de Gjenſtande af Boet, ſom der er Spørgsmaal om at gjøre Udlæg i, ere erhvervede ved Kvindens Fortjeneste. De kunne ligesaa godt være erhvervede for Mandens Fortjeneste. Det er i det Hele taget mærkeligt, at man, naar man vil give en Lov for fattige Kvinder, da erkjender, at dens egentlige Virkning ſkal være afhængig af Bogføring. Jeg tror virkelig, at de Vabſtekoner, ſom ſhulle have Nytte

af denne Lov, vilde være meget ilde hjulplne, naar denne Nytte er betinget af, at de ſhulle føre Bøger i den Henſeende. Det vil imidlertid, ſom ſagt, have meget Lidt at betyde, og Bogen vil ikke hjælpe det Allermindſte. Jeg ſkal give det ærede Medlem for Kjøbenhavnſ 1ſte Valgkreds (Nimeſtab) Ret i, at det Spørgsmaal ikke har ſtor Betydning, hvorledes Manden bliver ſtillet, naar han disponerer over det, ſom Konen har erhvervet, men jeg har dog ſet fremsat meget mærkelige Foreſtillinger derom. Der er Folk, ſom tro, at Manden ſkal ſtraffes for Lyveri og Røveri, naar han gjør det, men det vil der ikke blive Tale om. Om han overhovedet bliver ſtraffet, er et andet Spørgsmaal, jeg anſer det for meget tvivſomt. Jeg antager, at, dersom dette Forſlag bliver til Lov, er det Mening, at, naar der finder Diſpoſitioner ſted fra Mandens Side over det, Konen har erhvervet, ſhulle diſe være ugyldige, og Konen ſkulde kunne vindicere diſe Ting. Det maa jo være Mening, men hun vil viſnok kunne ſpare ſig den Ueilighed. Hun vil være ſtillet der akkurat ligesom overfor Kreditorerne ſaaledes, at hun ſkal føre Beviſet, men det kan hun lige ſaa lidt føre under en Vindikationsproces ſom andre Steder. Mere tvivſomt er det, hvorledes det ſkal gaa, naar det er Konen, der har disponeret over diſe Ting. Jeg antager, det er meget lettere for Manden at vindicere dem i dette Tilfælde end for Konen i det ommeldte Tilfælde. Jeg kan nemlig ikke antage, at den Krediemand, der har erhvervet diſe Ting ved Retſhandel med Konen, er ſikret alene ved det Faktum, at han har kjøbt af hende. Han maa tillige ſikre ſig Beviſ for, at hun har erhvervet dem paa den Maade, at hun er berettiget til at ſælge, og naar ſaa Manden vil vindicere, ſer jeg ikke rettere, end at Krediemand maa føre Beviſ for, at Tingene ere erhvervede af Gultuen paa den Maade. Jeg tror, at det er Manden, der kommer til at vindicere, og ikke Konen. Jeg ſkal ikke gaa længere ind paa diſe Ting, ſom jeg ved tidligere Leiligheder har havt tilſtrækkelig Anledning til at drøfte. Jeg tror, at man nu ganſke i Almindelighed er enig om, at, ſaalænge Ugteffabet beſtaar, er der ikke Tale om nogenſomhelſt praktiſk Anvendelſe for denne Lov, ſaa kunde den lige ſaa godt være